

www.galarna.si

Julie Anne Long: *Since the Surrender*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2008 by Julie Anne Long

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Period Images, Shutterstock

Distribucija:

Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-31

LONG, Julie Anne

Vse od predaje / Julie Anne Long ; prevod Anja Bakan.
- Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2016

Prevod dela: *Since the surrender*

ISBN 978-961-6982-80-1 (broš.)

COBISS.SI-ID 88626433

Julie Anne Long

Vse od predaje

Prevod:
Anja Bakan

Za Doma

PRVO POGlavJE

Izgnan.

Chase Eversea – stotnik Charles Eversea – se je svojeglavo, pravičniško naslajal nad to besedo. *Izgnan* iz Pennyroyal Greena v Sussexu, izgnan iz svojega doma in družine samo zato, ker je v pivnici *Pri prašiču in osatu* pred komajda štirimi dnevi v peno svojega piva zamomljal štiri besedice. Vsekakor ni bilo mišljeno, da jih bo kdo *lišal*. Pravzaprav jih sploh ni imel namena izreči. Toda zletele so mu iz ust in, roko na srce, ni se mogel domisliti niti enega človeka, ki bi mu jih glede na okoliščine lahko zameril.

Vsega je bil kriv njegov brat Colin.

Sicer pa je bilo pri Everseajevih že od nekdanj tako.

Chase se je krvoločno spačil in se zazrl v neugledna vrata penziona v eni od londonskih ulic, ki je negotovo nihala med spodobnostjo in razuzdanostjo – kot bi bilo v teh dneh po mnenju nekaterih mogoče opisati tudi *njega*. V tem penzionu naj bi bil neki daljni sorodnik Everseajevih, neki gospod Adam Sylvaine, in Chasa so naglo in brez razpravljanja poslali – drugače povedano *izgnali* – naj gre preverit, ali bi bil gospod Sylvaine primeren za novega vikarja v

Pennyroyal Greenu. To je bila naloga, za katero je bil *on* med vsemi brez dvoma še najmanj primeren.

Sumil je, da je bil ta razgovor samo zvijača njegove družine, da se ga je Sussex končno otresel.

V tistem se je nebo odprlo, kot da je našlo navdih v Chasovi grozeči turobnosti, in nenadoma izlilo vse svoje zaloge dežja.

Postaval je sredi ulice, voda pa je medtem lila na njegov klobuk, se mu v potokih zlivala čez ramena ter se zbirala okrog njegovih škornjev, tako da je v hipu postal absurdna zlovešča fontana, ki so se ji morali pešci izogniti. Zabavalo ga je, da jim je v napoto. Človek bi pomislil, da z neba pljuska vrelo olje, za božjo voljo, glede na to, kako so se vsi obnašali in vrveli sem ter tja z rokami čez glavo.

Mlad moški, zgrbljen pod silnim nalivom, je nenamerno prestregel njegov mrki pogled in otrpnil, napeto kot ptičar, ki je izsledil plen. Čez nekaj sekund se je zganil in se pognal naprej, pod stopali mu je megličasto pršelo in med begom se je skrivaj pokrižal.

Chase je prhnil. Davno tega je zmozel z enim samim takšnim mrkim pogledom zadušiti upor ali potreti ves regiment. Z nasmeškom je lahko storil ravno nasprotno: navdihnili so poklapane vojake in jim vлил neobičajno borbenost in pogum. Z žensk je topil kombineže.

Te dni je nasmeh odmerjal tako poredko, kot da so še vedno sredi vojne.

Zdaj se je na račun odhajajočega moškega vendarle nasmehnil. Nasmeh sicer ni bil ravno *prijeten*, a ženska, ki je z nevarno premočenim klobukom drobila mimo in pod roko držala nekega moškega, je nenadoma upočasnila, kot da je krivulja njegovih ust zanka, v katero se je ujela.

S tem je dokončno žrtvovala ostanke svojega klobuka in se zagledala v stotnika Charlesa Everseaja. Pretvarjal se je, da ni opazil, že čez nekaj sekund pa je moški, ki ga je držala pod roko, žensko potegnil naprej.

Dež je prenehal malone tako hitro, kot se je ulil, torej povsem v slogu poletne nevihte, za seboj pa pustil premočenje in soparo. Chase je zavzdihnil in se močno oprl na svojo berglo, da se je lahko spet zravnal. Kadar je nekaj časa miroval, je prekleto palico še vedno *potreboval* in to neizpodbitno dejstvo je v njem vsakokrat zanetilo bes, taisti bes pa ga je vsakič tako hitro pognal navkreber ali po kakršnihkoli stopnicah, da je bilo njegovo šepanje skoraj neopazno in bolečina skoraj pozabljena.

Skoraj.

Bolečina je bila zdaj tako vsenavzočen in raznolik del njega kot njegove misli. Kljuvala je in nabrekala, ga mučila in preprosto bila.

Po svoje tako kot njegova prekleta družina, je trpko pomislil.

Chase je naredil še en korak in ugotovil, da ne more naprej. Nekaj ga je vleklo za plašč.

»Gospod!« se je oglasilo v zadihanem cockneyju, od nekod v višini njegovega boka.

Chase je zabolščal dol. Z umazanega fantovskega obrazka je vanj zrlo dvoje zelo modrih oči.

»Sporočilo imam za vas!« Nemarna pest, ki se *ni* oklepala Chasovega plašča, se je sprožila in razprla, tako da se je prikazal list papirja, ki je bil videti osemkrat prepognjen.

Chase ga je sumničavo ogledoval, nato pa ga previdno prijel s palcem in kazalcem. Papir je bil topel in vlažen od kurirčkovega oprijema. Močno je dvomil, da notranja stran ne bo spackana od dežja in znoja.

Odsunil je svoj plašč in z enim zamahom razprl list, nato pa je, ne da bi obrnil glavo, njegova roka švistnila in zgrabila ovratnik fantove srajce, ravno ko jo je hotel pobalin ucvretili. Ovratnik je malone odtrgal, zato je fanta trdno prijel za ramo in ga obrnil proti sebi.

»Daj mi ga nazaj.«

Fant je zamežikal. »*Kako* ste ...«

»Daj mi ga nazaj,« je ponovil z grozeče enoličnim tonom.

Kakšen raztresen človek mogoče ne bi začutil spretnih prstov, ki so s plašča izmaknili gumb, na kar je pobalin nedvomno računal. Chase je bil le redko *zares* raztresen, ne glede na to, da si je vseskozi silno prizadeval biti raztresen.

»Saj je samo gumb,« je poskusil fant.

»Samo *moj* gumb.«

Pogajanje je bilo naravnost trapasto. Pouličnemu pobalinu bi moral preprosto primazati eno okrog ušes, saj je bil tale očitno več kot na dobri poti, da konča v temnici ali na vislicah. Njegova ušesa so prehitevala v rasti in mu vodoravno štrlela z zelo okrogle glave. Zaradi umazanije je bila barva njegovih las nedoločljiva, bržkone svetla, in držal se je osorno, toda njegove sinje modre oči so izžarevale strah in precej bistrosti. Dež mu je po umazanih licih zarisal ozke srage, tako da je bil videti kot progasta živalca v varovalnih barvah. Človek je nekako dobil vpogled, kakšen bi bil poba videti za rešetkami.

Prekleti London. Šele prišel je, pa so ga *oropali*.

Chase je nepremično, mrko in grozeče bolščal, dokler se umazana pest ni znova sprožila in razprla.

Pobalin je z živčnim začudenjem zrl v svojo dlan, kot da se mu je izneverila. Gumb se je bleščal sredi umazanije. Krasna medenina, vredna vsaj štiri šilinge.

Chase je vzal svoj gumb.

»Tako ali tako bi ti plačal,« je zlovešče rekel tatinskemu kurirčku.

»Ste si pa vzeli čas, kaj.« Tokrat je bilo slišati mnogo manj samozavestno. Poskusil se je izmuzniti.

Chase, ki se še ni odločil, ali naj fanta preda policistu, je imel roko še vedno trdno prilepljeno na njegovo ramo. Razgrnil je sporočilo, da se prepriča, ali gre res za pismo ali vendarle samo tatinsko zvijačo. Občutek je bil nenavaden – da je imel ujetnika, namreč. Chase že dolgo ni storil ničesar vsaj približno tako odločnega, da bi komurkoli karkoli *preprečil*.

Prebral je sporočilo.

Stotnik Eversea, čez eno uro se dobiva v muzeju Montmorency pri zbirki italijanskih pejzažev. Zadeva je nad vse nujna.

P. S. Pejzaž pomeni krave in podobno.

Nobenega podpisa.

Montmorency? Muzej?

Italijanski pejzaži?

In kar je bilo najslabše:

Krave?

V nemi nejeveri je buljil v to besedo. Kar utripala mu je pred očmi.

Krave so bile krive, da je sploh bil tukaj. Ko bi prekleti Colin tistega večera *Pri prašiču in osatu* vsaj nehal *nakladati* o kravah ...

Nagubal je čelo in razmišljal o Montmorencyju. Chase nikoli ni videl nobenega razloga, da bi šel kaj dlje od Covent Gardna in v predel Bloomsbury, zato muzeja nikoli ni obiskal. Če ga spomin ni varal, je ta vzniknil, ko se je premožen in ekscentričen (kdo pa ni?) naravoslovec stegnil in je presenečeni, a ne povsem nehvaležni britanski vladi zapustil svojo obsežno zbirko *stvari* – sarkofage, balzamirane žuželke, listine, pohištvo. Vlada se je spodobno odrezala in vse pregledala, nato pa zapuščino strpala v stoletja staro stavbo. Lastnik je bil neki aristokrat, torej Montmorency, a jo je že davno tega zapustil in se preselil v uglednejšo četrt.

Res neposrečena izbira kraja za randevu, če naj bi šlo dejansko za to.

Pisava je bila res zelo ženstvena, vendar je ni prepoznal. Razkošne zanke so se vzpenjale nad razpotegnjenimi, ozkimi črkami, povezanimi s pretirano načičkanimi vijugami, vse skupaj pa se je nepotrpežljivo nagibalo naprej. Napisano je bilo s težkim peresom, rob papirja je bil scefran. Očitno ga je nekdo v naglici iztrgal iz knjige. Najbrž je tako še lažje poudariti, da je *nadvse nujno*, je pomislil.

»Sledim vam že vseeeee od trga St. James,« je kar naenkrat prešerno čivknil pobalin, kot da sta stara prijatelja. »Za pohabljenega šepavca ste kar hitri.«

Chase je počasi dvignil glavo in se mračno zabolščal vanj. Predrznost na fantovem obrazu je hitro usahnila

in pojavil se je okoliščinam veliko primernejši nemir.

»Kdo ti je dal to sporočilo?« je bevsknil.

»Ena gospa.« Pobalin je bil tako prestrašen, da je odgovor izstrelil kot iz topa.

»In kdo je ta 'gospa'?«

Trmoglavo je omahoval. »*Ona* mi je dala en šiling. In rekla je, da mi boste tudi vi dali en šiling.«

Tale je pa res mislil samo na eno stvar. En šiling je bil precejšen znesek za počestnega pobalina. In ta ženska je fantiču obljubila *njegov* denar?

Res samozavestna gospa. Ali pa neumna.

Lahko pa da je šlo samo za kakšno zapleteno zvijačo.

»Kdo je torej *ona* in kako si vedel, da moraš sporočilo predati *meni*?«

Pobalin je poskušal skomigniti, vendar je imel ramo še vedno v Chasovem primežu. Samo zdrznil se je.

»Ne vem, kako ji je ime. Gospa je poznala vašo hišno številko in vi ste prišli skozi vrata in si takole poveznili klobuk,« pobalin je z eno roko predrzno oponašal gospoda, ki si natika klobuk, vključno z domišljavim izrazom samozadostnosti, »in tako sem vam sledil in sledil, dokler se niste ustavili. *Končno*.«

Chase se je od družinske hiše v mestu del poti peljal z izvoščkom, preostanek pa prepešočil, saj nogi ni hotel dajati vtisa, da jo bo kakorkoli razvajal. Zadnjih

pet let je namreč večinoma preživel v Sussexu, kjer je okrevljal (in popival in računal na Colina, da ga bo zamotil). Fantič se je lahko po natrpanih ulicah peš premikal veliko spretneje kot izvošček.

Pobalin je bil vztrajen, to mu je moral priznati. Zaslužil si je svoj šiling.

»Ampak kako si vedel, da sem *jaz* tisti, ki ga iščeš? Me je opisala?« In kakšen neki je bil ta opis? *Visok, samovšečen, namrgoden in šepav?*

»Nak. Samo hišna številka. Malo sem tvegala, ne, da ste vi tisti gospod, ki mu je sporočilo namenjeno?« Pobalin je bil zadovoljen s sabo. »In imel sem *prav*. To je kar pogosto,« je dodal samozadovoljno.

»Kakšna je bila videti? Ta dama?«

Pobalin je nagubal čelo. »Stara. Kot vi. Nobel glas. Kot vi. Ni bila debela.«

Chase se je neodobravajoče namrščil nad tem popolnoma nezadovoljivim opisom, tako da se je pobalin spet zdrznil. »In?« je zabrusil.

»In imela je ...« Pobalin je utihnil.

»Kaj?«

»L-lep klobuk.« Pobalin je bil videti v zadregi in bežno osupel nad samim seboj, ker ni zmozel kljubovati ukazovalnemu Chasu. »S peresom na vrhu.« Zakrilil je nad svojo glavo.

Nobel, lepo oblečena, ne prav debela *mlada* ženska naj bi torej spontano poslala tega razcapanca, naj ga poišče?

Pobrskal je po spominu na vse ‚dame‘, s katerimi se je družil v zadnjih petih letih, odkar se je vrnil z bojišč. V resnici bi si malokatera upravičeno zaslužila naziv ‚dama‘. Zelo težko si je predstavljal, da bi katera od *dejanskih* dam, ki jih je poznal, poslala zagonetno, anonimno sporočilo prek fanta, ki je zaudarjal kot podplat škornja.

Chase je z najbolj neizprosnim pogledom zavrtal v pobalina.

Fantič je zamežikal, kot da mu je v oči pljusnila vrela voda.

»Zakaj bi ta ženska poslala *tebe*?«

»No, *tam* sem bil, ne?« je preprosto odvrnil pobalin. »Na muzejskem dvorišču. Kadar pride kakšna kočija, pridržim konje, in ona je prišla z izvoščkom. Nekateri mi dajo kak belič, drugi ne.«

Trik je bil star kot zemlja: ponudiš popolnoma nepotrebno storitev, potem pa pričakuješ, da bo imel kdo dovolj slabo vest, da ti bo plačal.

»Tisti, ki ti plačajo, ti najverjetneje plačajo zato, da *greš stran*.«

Pobalin se je naglo in nepričakovano bleščče zarežal: »Ni mi mar, *zakaj* mi plačajo. Tako je šla torej v tisti bedasti muzej, a se je prav kmalu vrnila, se ozrla za svojim izvoščkom, ampak ni ga bilo več, ne? In za to nisem dobil *nobenega* kovanca. Me je pa videla in vprašala, ali hočem zaslužiti šiling – šiling! –

in šla nazaj noter in prišla ven s tem sporočilom in me poslala iskat vas.«

»Prišla je z izvoščkom?« je vprašal strogo.

»Ja. Nobenega grba. Najela ga je.«

Presenetljivo intuitiven odgovor: točno to je hotel vedeti. Preučeval je tiste bistre oči in iskal kakšen dokaz, da gre za laž ali ukano.

Fant je trznil kot žuželka, ko jo ujameš za eno krilo. Pogled mu je ušel vstran.

Dama. V vsem svojem življenju je samo enkrat izgubil razsodnost zaradi ženske. Bilo je nekaj najiskrenejšega in hkrati najmanj častnega, kar je kadarkoli storil. *In* po nekem naključju tudi nekaj najbolj poltenega.

V bistvu je bila vse skupaj prava ironija, glede na to, da ga je davno tega odlikovala ravno čast. Seveda so bile posledice katastrofalne. V tistem trenutku se mu je pač zdelo, da pri vsem skupaj nima nobene izbire.

Zdaj pa jo je imel. Priprl je oči in se zazrl v sporočilo, nato pa še v kurirja.

Je bila čedna? Je bila sama? Se je zdelo prestrašena? Je vse skupaj navadna zvijača? Kakšna zvijača? Je nemara past? Kakšna past?

Kaj ga briga.

Sam bo poiskal odgovore na vsa ta vprašanja.

Chase je sicer vedel, da dela napako, a vseeno je izvlekel šiling, ga z dvema prstoma pomolil naprej in istočasno spustil fantovo ramo.

»Zdaj pa se mi poberi izpred oči.«

Ko ga je Chase izpustil, je pobalin planil po kovancu kot riba po vabi.

»Pa lep dan, gospod!« je predrzno zaklical čez ramo ter bosonog odskakljal čez smrdljive londonske luže.

Ko je Chase obrnil hrbet bratrančevemu penzionu, ga je grizlo presenetljivo malo slabe vesti. Zdaj si je želel, da bi dal zjutraj ob odhodu iz londonskega bivališča Everseajevih osedlati konja, ne pa da mora po opravih izmenično peš in z izvoščkom. Toda hodil je kar najpogosteje in čim dlje.

Ponoči je zaradi tega trpel ali pa popival.

Vseeno pa bo moral z izvoščkom, če hoče v muzej Montmorency, in sklenil je, da se bo vso pot peljal ter tako prizanesel nogi.

Mestni predel, kjer se je znašel, ni bil ravno zanikrni Seven Dials, vseeno pa je bilo videti, kot da je bila četrt Seven Dials njegov navdih. Le nekaj trgovin je imelo razobešene table z imeni. Na sušilnih vrveh, razpetih med okenskimi policami sosednjih razpadajočih penzionov, so kraljevale srajce in spodnje hlače. Bile so premočene in težke po nalivu, in ko se bodo v vročini končno posušile, bodo toge kot

kamen. Videl ni še niti enega izvoščka. Najverjetneje zato, ker nihče ni hotel sem in ker si tu nihče ni mogel privoščiti, da bi z izvoščkom odšel, pa četudi bi želel.

Malce je pešočil. Šel je mimo trgovine s siri, klobučarja, čevljarja, pivnice. Še ene pivnice. Še ene pivnice. Tako kot v večini londonskih predelov so se tudi tu z ulice, po kateri je hodil, levo in desno raztezale stranske uličice. Daleč na koncu ene od njih so se za hip zasvetile svetle ritnice, ki so sunkovito dregale v krilo, nabrano v stisnjene pesti. Moški, ki je imel opravke s prostitutko.

Čudovito.

Prav v tistem se je zavedel, da ga nekdo opazuje.

Pravzaprav, da ga ... preganja. Občutek je bil *izrazito* drugačen.

V delčku sekunde je vedel, zakaj: kovanec je dal pouličnemu razcapancu, ki je opazil njegov rahlo negotov korak in razkošna oblačila in si mislil, hej, velikodušen moški s poškodovano nogo, berglo in polnimi žepi šilingov? Lahka tarča.

Dva sta bila, je ugotovil Chase. Vsak na svoji strani. Moški na eni strani ulice, moški na drugi strani ulice. Bila sta v njegovem vidnem polju, premikala sta se drug proti drugemu in se bližala svojemu cilju.

Skozi goste ostanke nevihtnih oblakov so prodirali sončni žarki in ga obsijali z nebeško svetlobo; po kratkotrajnem nalivu je puhtelo od tal. Istočasno

je zavelo po londonski ulični mešanici: po urinu in gnoju in blatu in hrani in nekje v daljavi po nečem svežem, zelenem. Po travi, drevesih. Le da tega ni bilo nikjer v njegovi bližini.

Nebeška svetloba je bila, kako ironično, v veliko pomoč, saj mu je razkrila, da imata oba moška nož. Prej sta ju skrivala v rokavih plaščev, zdaj pa sta bila že v njunih dlaneh. Sonce je poblisnilo od rezil.

Čudovito.

Chase je ocenil, da ne bo mogel dovolj hitro pograbititi pištole, skrite v škornju. Zaklel je, ker je tokrat s seboj vzel samo to, saj je imel sicer iz navade in neokrnjene ljubezni do orožja venomer še eno nabito pištolo v notranjem žepu plašča.

Kri mu je kot orkan divjala po žilah.

Kot vedno, kadar je bil v napetem pričakovanju nevarnosti, se je čas tudi tokrat upočasnil. Sekunde so se ležerno vleklye kot gosto tkana odeja med razgrinjanjem in mu izrisovale vsak najmanjši gib njegovih zalezovalcev.

Samo dva sta, kaj?

Če bi v tistem trenutku videla njegov nasmeh, bi glede svojih načrtov nemara dobila *strašne* pomisleke.

Nista ga videla. Navdalo ga je satansko veselje.

Zdaj sta ga dohitela in si prišla vštric, dovolj blizu, da je videl barvo oči enega od njiju: rjava kot gnoj.

Prvi je planil.